

um gjaldþrotaskifti.

(Afgreidd frá Ed. 4. mai).

1. gr.

Bú einstaklings, firma eða fjelags er skylt að taka til gjaldþrotaskifta:

1. Ef þess er krafist af þeim, er telur sig ekki geta að fullu staðið í skilum við lánardrotna sína og á ekki nægilegt fje til greiðslu skulda sinna.
2. Eftir kröfu lánardrottins um bú manns, er strokið hefir af landi brott eða felur sig, að því er ætla má sökum skulda, enda sje hætta á því, að dráttur á gjaldþrotaskiftum baki lánardrotnum tjón.
3. Eftir kröfu lánardrottins, ef hann sannar með árangurslausri aðför eða löghaldsgerð, eða með játningu skuldunauts, að bú hans hrökkvi eigi fyrir skuldum.

Hver sá atvinnurekandi eða kaupmaður — þar með talin fjelög, firmu eða einstakir menn, er reka verslun, útgerð, siglingar, verksmiðjuíðnað eða einhvern slíkan atvinnurekstur —, sem stöðvað hefir greiðslu á skuldum sínum, enda sjái hann fram á það, að hann geti ekki greitt þær að fullu, og fjárhagur hans versnað síðasta reikningsár, er skyldur til þess að gefa bú sitt upp til gjaldþrotaskifta.

2. gr.

Sá, er krefst þess, að bú sitt verði tekið til gjaldþrotaskifta, skal senda skiftaráðanda um það skriflega beiðni og telja þar fram ástæður sínar fyrir beiðninni, láta fylgja lista yfir eignir og skuldir og skrá yfir verslunarbækur þær, er hann hefir haldið.

Komi krafan um gjaldþrotaskiftin frá lánardrottni, skal henni fylgja rökstuðningur og skilríki, svo sem útskrift af árangurslausri aðför eða löghaldsgerð.

3. gr.

Þegar skiftaráðandi hefir tekið við kröfu um gjaldþrotaskifti, hvort heldur er frá skuldunaut eða lánardrottni, skal hann tafarlaust rannsaka, hvort krafan sje á rökum reist, og getur hann í því skyni kallað á fund sinn lánardrottna eða skuldunaut eða hvoratveggju, og krafist skilríkja og ástæðna af þeim. Neiti skuldunautur að svara spurningum skiftaráðanda og gefa upplýsingar, eða ef hann sækir ekki boðaðan skiftafund án þess að lögleg forföll bamli, er rjett að lita svo á, að skuldunautur samþykki skýrslur lánardrottna. Þegar skiftaráðandi hefir fengið þær skýrslur og upplýsingar, er hann telur þörf á, skal hann kveða upp rökstuddan úrskurð um það, hvort krafan um gjaldþrotaskifti skuli tekin til greina eða eigi.

4. gr.

Áfrýjun úrskurðar um það, að bú skuli tekið til gjaldþrotaskifta, frestar ekki skiftum. Þó skal, er svo stendur á, eigi ráðstafa eða selja muni húsins,

nema með samþykki þrotamanns, fyr en fullnaðardómur er genginn, nema því aðeins, að eignir liggi undir skemdum.

5. gr.

Gjaldþrotaskifti teljast byrjuð, þegar skiftaráðandi hefir fengið i sínar hendur beiðni skuldunauts, eða kveðið upp úrskurð um skifti að beiðni lánardrottins.

Þegar gjaldþrotaskifti eru byrjuð, getur lánardrottinn, sem gert hefir kröfu um skiftin, eigi afturkallað þau. Hinsvegar getur skuldunautur, hafi hann einn gert kröfu um skiftin, afturkallað beiðni sína, ef hann gerir það sennilegt, áður en innköllun er útgefin, að hann geti staðið i skilum við lánardrottna sína, enda komi ekki fram mótmæli frá þeim, er gefið hafa sig fram með kröfur á búið. Skiftaráðandi fellir úrskurð um það, hvort afturköllun á beiðni skuldunauts skuli til greina tekin.

6. gr.

Skiftaráðandi skal tafarlaust auglýsa gjaldþrotaskiftin i Lögbirtinga-
blaðinu og gefa út áskorun (proclama) til lánardrottna, með þeim kröfulýs-
ingarfresti, sem til er tekinn i 2. gr. laga nr. 19 frá 4. júní 1924.

Skylt er skiftaráðanda að auglýsa með sama hætti, ef gjaldþrotaskifti falla niður, og einnig þegar þeim lýkur, sbr. 37. gr.

7. gr.

Þegar skiftaráðandi hefir úrskurðað gjaldþrotaskifti, skal þrotamaður tafarlaust leiddur fyrir lögreglurjett og þar skýra frá ástæðunum til gjaldþrot-
anna, gera grein fyrir tekjum sínum og gjöldum á síðastliðnum missirum og hvernig fjenu hafi verið varið. Hafi þrotamaður verið bókhalds-
skyldur, skal hann og gera grein fyrir bókhaldi sínu og efnahagsreikningi, og virðist dómara vera ástæða til, skal hann láta sjerfróða menn endurskoða bókhald ásamt eigna- og skuldaframtali þrotamanns, svo fljótt sem verða má, á kostnað búsin.

Sje um fjelag eða firma að ræða, er gjaldþrota hefir orðið, skal fram-
kvæmdarstjóri þess, forráðamenn eða stjórnendur, svo og endurskoðendur reikninga þess, mæta fyrir lögreglurjetti og gera grein fyrir ástæðunum til gjaldþrotanna.

8. gr.

Dómara ber að rannsaka fyrir lögreglurjettinum, að hætti almennra lögreglumála, hvort þrotamaður hafi með framferði sínu gert sig sekan um brot á lögum þessum, eða öðrum lagaákvæðum, sem sett eru til verndar almennu lánstrausti.

Virðist dómara það koma i ljós við rannsóknina, að eigi sje ástæða til þess að ætla, að þrotamaður eða aðrir hafi með sviksamlegum hætti átt sök á gjaldþrotinu, og eigi að neinu leyti brotið sett lög og reglur i sambandi við gjaldþrotin, skal dómara þó altaf skylt að senda dómsmálaráðuneytinu út-

skrift af prófum málsins, og ákveður það, hvort frekari rannsókn skuli fram fara og hvort höfða skuli mál gegn einhverjum út af gjaldþrotunum.

Ef dómara hinsvegar finst það bert af lögreglurjettarrannsókninni, að þrotamaður eða einhver annar hafi gerst sekur um sviksamlegt atferli í sambandi við gjaldþrotin, með því t. d. að skjóta undan einhverju af eignum búsins, eða með ráðstöfunum til þess að firra búíð einhverjum munum þess eða rjettindum, eða á einhvern annan hátt brotið gildandi lagaákvæði til verndar almennu lánstrausti, svo sem með því að halda ekki lögboðnar verslunarbækur eða hafa bókhald þeirra í ólagi, gera vísitandi rangt upp efna-
hag sinn, taka vörur að láni án þess að ætla sjer að greiða þær, sóa fje sinu með eyðslusömum lifnaði, eða á annan hátt brotið gildandi refsíákvæði, þá skal dómari, án þess hann þurfi að leita til dómsmálaráðuneytisins, að undangenginni frekari rannsókn, ef ástæða þykir til, höfða mál til refsingar gegn þrotamanni, stjórn eða framkvæmdarstjóra gjaldþrota fjelags eða firma, eða öðrum þeim, er ætla má að eigi sök á afbrotunum.

Reynist þrotamaður eða stjórnendur gjaldþrota fyrirtækis sannir að sökum um sviksamlegt atferli í sambandi við gjaldþrotið, skal dæma þá til þess að hafa fyrirgert rjetti til þess að reka eða stjórna verslun eða atvinnufyrirtæki um tiltekið árabíl, þó ekki skemur en 5 ár, og æfilangt, ef miklar sakir eru.

9. gr.

Dómari getur úrskurðað, að þrotamaður eða forráðamenn gjaldþrota fyrirtækis sjeu settir í einfalt fangelsi, ef þeir gera ekki grein fyrir eignum og skuldum búsins, án þess að hafa gildar ástæður fyrir sig að bera, eða ef þeir þrjóska við að láta í tje upplýsingar við uppskrift á eignum búsins eða gefa skýrslur um ástæður og hag búsins, svo og ef þeir reyna að fara úr lög-sagnarumdæminu án leyfis dómara. Lengd fangelsistímans skal hverju sinni ákveðin af dómara, eftir því sem honum virðast ástæður til, þó eigi lengur en 6 mánuði.

10. gr.

Heimilt er skiftaráðanda, með samþykki skiftafundar, að veita þrotamanni ókeypis afnot húsgagna, húsnæðis, jarðnæðis, búsmuna og búsmala, ef ætla má, að þrotamanni eða fjölskyldu hans sje örðugt án þess að vera í bili. Einnig má veita þrotamanni styrk af fje búsins, sjer og sinum til framfæris, ef ætla má, að yfir honum vofi neyð. Styrk og afnot búsmuna má ekki lengur veita en eitt ár, nema allir lánardrotnar verði á það sáttir, en þó aldrei eftir að skiftum búsins er lokið.

11. gr.

Þegar gjaldþrot byrja, skal þrotamaður tafarlaust sviftur umráðum yfir öllu því, er talið verður til eigna hans, svo og því, sem hann eignast meðan á skiftum stendur, og skal eignum hans varið til þess að fullnægja öllum þeim löglegum kröfum, er voru á hendur þrotamanni, er skifti byrjuðu, svo og til greiðslu kostnaðar þess, er af skiftunum leiðir. Undanþegin eru þó gjaldþroti þau verðmæti eða munir, er ekki má gera fjárnám í samkvæmt

fyrirmælum einstakra manna, lagaákvæða eða annara sjerstakra heimilda og undantekninga laga þessara.

12. gr.

Eftir að gjaldprotaskifti byrja, getur enginn öðlast rjett á hendur búinu með samningum við þrotamann, nje losast undan skyldum, er á honum hvila gagnvart því. Undantekning er þó, ef samið er við þrotamann áður en skiftin eru auglýst, enda hafi þá viðsemjanda verið ókunnugt um, að skiftin voru byrjuð.

13. gr.

Tæmist þrotamanni arfur meðan á skiftum stendur, rennur arfurinn til þrotabúsins. Sama er um dánargjafir og aðrar gjafir, er þrotamanni hlötnast á því tímabili. Ákvæði þessi koma þó því aðeins til framkvæmda, að lögmætar ákvarðanir arfleifanda eða gefanda sjeu því ekki til fyrirstöðu.

14. gr.

Ef gjaldprotabúi berast peningar, vörur, farmskrár, víxlar eða annað þess háttar, sem sent hefir verið þrotamanni til þess að hann greiddi andvirði fyrir, þá getur búið orðið eigandi að slíkum munum, þótt þeir hefðu ekki verið orðnir eign þrotamanns áður, ef búið greiðir andvirðið á rjettum gjalddaga.

15. gr.

Það, sem þrotamaður vinnur sjer inn meðan á skiftum búsins stendur, rennur ekki til búsins.

16. gr.

Allar lögmætar kröfur, er lánardrotnar hafa á hendur þrotamanni, sem fullnægja á með eignum búsins, verður að meta til peningaverðs, og sje miðað við, hvað miklu það varði lánardrotna að fá kröfurnar greiddar.

Allar kröfur á hendur þrotamanni, sem búinu ber að greiða, eru í gjalddaga fallnar, þegar skifti byrja, og getur búið greitt þær þegar i stað, án tillits til gjalddaga þess, sem þrotamaður kann að hafa samið um.

17. gr.

Hver sá, er skuldar þrotabúi, getur dregið frá það, er hann á hjá því, hvernig sem skuld og gagnkröfu er varið, en þó því aðeins, að lánardrottinn sjálfur, eða sá, er hann hefir erft skuldakröfuna eftir, hafi fengið hana áður en skiftin byrjuðu, enda hafi lánardrotni þá eigi verið kunnugt um, að þrotamaður átti ekki fyrir skuldum, nje lánardrottinn fengið framsal kröfunnar með það fyrir augum að skuldjafna kröfu væntanlegs þrotabús við kröfu þess á hendur sjer. Skiftaráðandi skal gera gangskör að því að upplýsa og staðreyna, hvernig krafa sú er tilkomin, er lánardrottinn vill skuldjafna við kröfu búsins á hendur sjer, og gæta þess sem audið er, að til skuldjafnaðar geti ekki komið, ef lánardrottinn hefir fengið gagnkröfu sína með þeim hætti, er að framan greinir, og getur skiftaráðandi látið kröfuhafa staðfesta framburð sinn með eiði, ef honum virðist ástæða til.

Eigi má framselja skuldabryef búsins, áður en liðinn sje innköllunar-

frestur, nje heldur síðar, ef mótkröfu er lýst á þann hátt, að fyrirgert sje með því gagnkröfurjetti.

18. gr.

Hafi þrotamaður tekið fasteign á leigu, kemur búíð í hans stað frá því að gjaldþrotaskifti hefjast, nema öðruvísi hafi verið um samið. En búíð og leigusali geta sagt upp leigumálanum með venjulegum uppsagnarfresti, miðað við fardaga eða flutningsdag, þó samið hafi verið um lengri leigutíma eða lengri uppsagnarfrestur tilskilinn. En bæta verður þá sá, er leigumálanum segir upp, halla þann, sem gagnaðili kann að biða af því, að leigumálanum var ekki haldið áfram.

19. gr.

Hafi þrotamaður á síðustu 6 mánuðum áður en hann varð gjaldþrota greitt skuld, hvort sem hún var fallin í gjalddaga eða eigi, með því að láta af hendi við lánardrottin fasteign, skip eða aðra þá muni, er telja verður óvanalegan gjaldeyri, eftir öllum ástæðum, eða hann hefir greitt skuld, er eigi var fallin í gjalddaga, þó með vanalegum gjaldeyri sje greitt, þá getur búíð riftað greiðslunni og krafist þess, að lánardrottinn skili aftur því, sem hann hefir fengið, eða andvirði þess.

20. gr.

Veðskuldbindingar þær, er þrotamaður hefir gengist undir á tímabili því, er ræðir um í 19. gr., til tryggingar kröfum á hendur honum, sem ekki eru stofnaðar á sama tíma, eru ógildar að því er búíð snertir.

21. gr.

Ákvæði 19. og 20. gr. eiga þó ekki við, ef þrotamaður sannar, að hann hafi átt fyrir skuldum, þegar greiðslan eða veðsetningin fór fram. Það sama gildir og, ef sá, er þrotamaður hefir skift við, færir fram sönnur fyrir því, að hann hafi haft fulla ástæðu til að ætla, að þrotamaður ætti fyrir skuldum, þegar svo stendur á, er í áðurnefndum greinum segir.

22. gr.

Hafi farið fram fjárnám til sölu við uppboð eða löggeymslu, eftir sætt um greiðslu skuldar, er þrotamaður hefir gengið að, á tímabili því, sem um er að ræða í 19. gr., eða eftir dómi í máli, er höfðað hefir verið á sama tímabili, þá falla í burtu sjerrjettindi þau í búinu, er af fjárnáminu eða löggeymslunni leiðir, nema því aðeins, að sannað verði, að þrotamaður hafi enn átt fyrir skuldum, þegar sættin var gerð eða mál höfðað, eða ef lánardrottinn sannar, að hann hafi haft fulla ástæðu til þess að ætla, að þrotamaður ætti þá fyrir skuldum.

23. gr.

Hafi þrotamaður á undan gjaldþroti sínu og þegar hann hlaut að sjá, að það mundi bráðlega að höndum bera, ívilnað sumum lánardrotnum sínum, hinum til ljóns, þannig að saknæmt sje, þá getur búíð krafist þess, að greiðslunni eða ráðstöfuninni sje rift og að lánardrottinn skili aftur því, er hann

hefir þannig fengið, eða andvirði þess, sjeu líkur til þess, að lánardrotni hafi verið kunnugt um ástæður þrotamanns, þegar greiðslan eða ráðstöfunin fór fram.

24. gr.

Þegar einhverjum ber að skila búinu því, er hann hefir tekið við, eða verði þess, eftir ákvæðum næstu greina hér á undan, á hann rjett á því, að honum sje greitt aftur það, er hann hefir látið af hendi við þrotamann, umfram það, er hann fjekk greiðslu fyrir. Og þegar greiðslu er skilað aftur, er afstaða hans til búins að þessu leyti sú sama og ef engin greiðsla hefði fram farið.

Sje eindagaður víxill greiddur með vanalegum gjaldeyri, er ekki unt að krefjast þess, að sá skili aftur greiðslunni, sem hefði haft rjett til þess að krefjast greiðslu á víxlinum hjá öðrum, ef þú skuldunauts yrði tekið til gjaldþrotaskifta, en hafi mist þennan rjett við greiðsluna. Hinsvegar má krefjast upphæðar þeirrar, er víxillinn var greiddur með, af þeim, sem að lokum hefði haft hag af greiðslunni, ef hann hefði ekki áður verið greiddur, enda hafi honum, þegar hann gaf út eða framseldi víxilinn, verið kunnugt um, að svo var ástatt fyrir skuldunaut eins og segir í 25. gr.

25. gr.

Hver sá, er á hinu síðasta ári áður en gjaldþrotaskiftin byrjuðu, ef þrotamaður átti þá ekki fyrir skuldum, hefir þegið af honum gjöf, er skyldur að skila gjöfinni aftur eða andvirði hennar, ef ástæða er til þess að ætla, að gjafþega hafi þá verið kunnugt um, að þrotamaður átti þá ekki nægilegt fje fyrir skuldum. Ef það hefir bakað gjafþega fjárútlát að taka á móti gjöf-inni, ber búinu að greiða það að fullu. Hið sama gildir, þótt ráðstöfun þrotamanns liti út sem sala, makaskifti, leigumáli eða annar slikur viðskiftagerningur, ef ætla má af öllum atvikum, að ráðstöfunin hafi í raun og veru verið gjöf.

26. gr.

Hafi þrotamaður á síðustu tveim árunum áður en gjaldþrotaskiftin byrjuðu varið meiru fje en svo, að samsvari efnahag hans, til þess að kaupa lífeyri eða lífsábyrgð eða þesskonar tekjur handa sjer, konu sinni eða lögerf-ingjum, eða til þess að gefa öðrum, þá getur búið hagnýtt sjer þann rjett, er þrotamaður hefir sjálfur, til þess að slita samningnum og krefjast endurgreiðslu, ef búinu bætast tekjur við það.

27. gr.

Allar afhendingar, hvort sem eru gjafir, kaup eða önnur afsöl á milli hjóna, þar með talinn kaupmáli, svo og aðrir slikir löggerningar á milli for-eldra og barna, tengdforeldra og tengdabarna, arfleifanda og erfingja, skulu ógildir vera, ef þær hafa farið fram eftir að þrotamaður átti ekki nægilegt fje fyrir skuldum, geri einhver lánardrottinn í búi þrotamanns kröfu um ógildingu. Sönnunarbyrði þess, að þrotamaður hafi átt nægilegt fje fyrir skuldum, þegar löggerningar þessir fóru fram, hvílir á þrotamanni.

Hafi þrotamaður gert kaupmála tveim árum eða skemri tíma fyrir gjaldþrot sín, er hann ógildur, þótt þrotamaður hafi þá átt nægilegt fjá fyrir skuldum.

Þó skal kaupmáli halda gildi, þótt skemri tími sje liðinn en 2 ár, ef hann er gerður fyrir giftingu, enda hafi eign sú, sem kaupmáli er gerður um, áður verið í eigu þess hjóna, sem sjereign öðlast samkvæmt kaupmálanum.

Hafi þrotamaður afsalað sjer arfi, er hann átti í vændum, á árinu næsta áður en hann varð gjaldþrota, er það afsal ógilt gagnvart þrotabúinu, nema þrotamaður sanni, að hann hafi þá átt nægilegt fjá fyrir skuldum.

28. gr.

Hafi sá, er haft hefir viðskifti þau við þrotamann, er ræðir um í 19.—27. gr., afhent öðrum hluti þá eða rjettindi, er hann hefir fengið, hefir búið þá einnig gagnvart þeim rjett á að krefjast munanna eða rjettindanna, eða andvirðis þeirra, ef ætla má, að þeim hafi verið kunnugt um, að tilgangurinn með framsalinu væri sá, að hindra búið í því að njóta rjettar síns.

29. gr.

Hafi þrotamaður á mánuðinum næsta áður en bú hans var tekið til gjaldþrotaskifta keypt vörur eða muni, sem hann hefir ekki greitt, og vörurnar eða munirnir eru óskertir í vörslum hans, þegar skiftin byrja, getur sá, er selt hefir vörurnar eða munina, krafist þeirra úr búinu aftur, nema líklegt þyki, að honum hafi verið kunnugt, þegar hann gerði kaupin við þrotamann, að hann ætti ekki lengur fyrir skuldum og að gjaldþrot væru yfirvofandi.

Gerí lánardrottinn slíka kröfu á hendur búinu, skal skiftaráðandi láta hann leggja fram sannanir fyrir kröfu sinni, og kveða síðan upp rökstuddan úrskurð um það, hvort krafan verði tekin til greina eða ekki. Þeim úrskurði má áfrýja með venjulegum hætti.

30. gr.

Mál þau, sem höfðuð eru til þess að rifta ráðstöfunum samkvæmt 19.—28. gr., skal sá fara með fyrir hönd lánardrotna, sem til þess verður kjörinn á skiftafundi. Með mál þessi skal fara sem gestarjettarmál, og er varnarþing málsins heimili þrotamanns. Mál skal höfða tafarlaust, þegar skiftafundur hefir tekið ákvörðun um það, og reka með hæfilegum hraða, svo það tefji ekki fyrir skiftum bú síns.

31. gr.

Hver lánardrottinn getur heimtað gjaldþrotaskifti eftir ákvæðum laga þessara í dánarbúum, sem eigi brökkva fyrir skuldum, sbr. 81. gr. skiftalaganna frá 12. apríl 1878. Þegar skiftaráðandi skiftir búi milli hjóna, sem bæði eru á lífi, eða búi milli þess hjóna, er eftir lífir og ábyrgist skuldir bú síns, og erfingja hins látna, getur einnig hver lánardrottinn krafist gjaldþrotaskifta á búinu, ef svo er ástatt fyrir því hjóna, er í hlut á, að krefja megi gjaldþrotaskifti á búi þess eftir lögum þessum. Í búum þeim, er ræðir um í þess-

ari grein, skal reikna fresti þá, er getur um í 19., 20., 22., 25. og 26. gr., frá þeim tíma, að búíð var tekið til skiftameðferðar.

32. gr.

Skiftaráðanda skal skylt, þar sem því verður við komið og máli skiftir, að ávaxta í banka eða sparisjóði fje gjaldþrotabúa og annara þeirra búna, sem undir opinberum skiftum eru, þannig að lánardrottnar eða erfingjar njóti vaxta af inneign búanna. Skal skiftaráðandi að jafnaði hafa sjerstaka sparisjóðsbók fyrir hvert bú, er hann hefir undir skiftum, og leggja þar inn jafnóðum það fje, er búunum berst.

33. gr.

Komi það í ljós meðan á gjaldþrotaskiftum stendur, að búíð hrökkvi eigi fyrir kostnaði við skiftin, skal þegar lúka skiftum, enda ber sá, er gjaldþrotanna hefir krafist, ábyrgð á greiðslu þess kostnaðar, er ekki fæst greiddur af eignum búans. Þó getur lánardrottinn sá, er krafist hefir gjaldþrotaskifta og er í vafa um ástand búans, komist hjá frekari ábyrgð, ef hann lýsir yfir því og lætur bóka í skiftabók, að hann áliti, að búíð hrökkvi ekki fyrir kostnaði við framhald skiftanna, og að þann kostnað vilji hann ekki greiða, er framhald skiftanna hefir í för með sjer, og getur hann þá krafist þess, að skiftunum skuli þegar lokið.

34. gr.

Að liðnum innköllunarfresti til lánardrottna, má hvenær sem vill afhenda þrotamanni bú hans í hendur til frjálsra umráða, ef hann sýnir skiftaráðanda skriflegt samþykki til þess frá öllum þeim lánardrottnum, sem hafa gefið sig fram með kröfur á búíð. Sönnun fyrir því, að skuld sje greidd að fullu, sem lýst hefir verið í þrotabúíð, er jafngild samþykki hlutaðeigandi lánardrottins.

35. gr.

Þegar öðruvísi er ástatt, lýkur gjaldþrotaskiftum með úthlutun skiftaráðanda til lánardrottna.

36. gr.

Skyllt er skiftaráðanda að lúka skiftum á gjaldþrotabúum og öðrum búum, sem undir opinberum skiftum eru, svo fljótt sem verða má, en þó aldrei síðar en 18 mánuðum eftir síðustu birtingu innköllunar, nema lög-mætur skiftafundur samþykki, að skifti dragist lengur.

37. gr.

Þegar úthlutunargerð gjaldþrotabús hefir verið samþykkt á skiftafundi og skiftum búans að öðru leyti lokið, skal skiftaráðandi auglýsa í Lögbirtingabladinu, að skiftum búans sje lokið, hvenær þau hafi byrjað, hve háa hundradstölu af kröfum sínum lánardrottnar hafi fengið úr búinu, og hversu háar upphæðir það eru, er lánardrottnar hafa ekki fengið greiddar.

Á sama hátt og eftir sömu reglum skal auglýsa nauðasamninga, sem gerðir eru samkvæmt lögum nr. 19, 4. júní 1924.

Ef bankar, sparisjóðir og opinberar lánstofnanir veita skuldunautum

sinum eftirgjafir á skuldum þeirra að einhverju eða öllu leyti, skulu þessar lánstofnanir skyldar að auglýsa eftirgjafirnar í Lögbirtingablaðinu, eftir sömu reglu sem um getur í fyrstu málsgrein þessarar greinar.

Dómsmálaráðuneytið semur reglugerð til leiðbeiningar skiftaráðendum um efni og form þessara auglýsinga. Auglýsingakostnaður greiðist af almannafje.

38. gr.

Protamaður ber ábyrgð á þeim hluta skulda sinna, er ekki fást greiddar við gjaldprotaskiftin, 10 ár eftir að skiftum lýkur.

39. gr.

Brot gegn ákvæðum 5. málsgreinar 1. gr. varða sektum eða fangelsi. Ef skiftaráðandi brýtur í bága við ákvæði 32. og 36. gr. laga þessara, varðar það hann sektum, eða embættismissi, ef miklar sakir eru.

40. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1929, og skal beita þeim við þau gjaldprotaskifti og önnur skifti, að svo miklu leyti sem lögin snerta þau, við þau bú, sem tekin eru til opinberra skifta eftir að lög þessi öðlast gildi. Þau bú, sem tekin eru til skifta fyrir gildistöku laga þessara, hlíta ákvæðum eldri laga. Þó skal beita ákvæðum 36. og 37. gr. laga þessara við þau bú, sem eru undir skiltum, þegar lög þessi öðlast gildi. Skyld skal og að lúka skiftum á öllum þeim búum, sem undir opinberum skiftum standa, þegar lög þessi öðlast gildi, eigi síðar en 18 mánuðum eftir gildistöku laga þessara, með undantekningu þeirri, er getur um í niðurlagi 36. gr.

41. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 7, frá 13. apríl 1894, um ýmisleg atriði, er snerta gjaldprotaskifti, 8. gr. laga 4. nóv. 1887, um veð, og öll önnur lagaákvæði, er brjóta í bága við lög þessi.